

Thürmer-Balogh Lejla

Melletted

A múlt labirintusa

Előszó

Nem akarok emlékezni. Nem akarok szenvedni. Nem akarok érezni. Sőt, még létezni sem. Miért kell ennek egyáltalán megtörténnie? Miért egyáltalán velem? Miért kell egyáltalán itt lennem? És miért egyáltalán nekem? Oké Leyre, fejezd be! Most! Semmi szükség arra, hogy tovább nyugtalanítsam magam, hiszen már egyébként is túl ideges vagyok. Úgy érzem, menten szétrobbanok, mint egy vízbomba, amiben csak gyűlik, és gyűlik a víz.

I. fejezet

Éppenséggel bennem, nem a víz gyűlik, hanem az ingerültség. A víz eltűnik a testemből, érzem a homlokon kialakuló izzadság leheletnyi megnyilvánulását, aminek jelen esetben cseppet sem örülök. Talán a dzsekimtől megszabadulhattam volna, talán a baseball sapkámtól is. Valószínűleg egy póló elég lenne az autóban, főleg, hogy odakint szikrázóan süt a nap, és körülbelül 30 C° van. De nem adom meg azt az örömet, hogy azt higgyék kényelmes ez a nyomorult járgány. Mert nem az. Rohadtul nem az, és a velük töltött egy évem sem volt az, és soha, senkivel nem lesz az.

Immáron a harmadik családhoz vezet az utam, akik megpróbálnak majd szeretni. Csak még azt nem tudják, hogy nem fogom hagyni, mert nem kell a szeretetük. Főleg nem az idegen embereké. Nem, tulajdonképpen senki szeretetére nincsen szükségem. Hát ez az én silány életem. Miért nem kérdeznek meg arról, hogy én mit akarok? Miért ne dönthetnék én arról, hogy mi a jó nekem? Miért nem fogják fel, hogy képes vagyok egyedül is talpon maradni? Szent ég! Már megint itt tartok. Megint a kérdések. Vajon minden ember ezt csinálja? Ismét egy kérdés, magamhoz. Remélem, nem

én vagyok az egyetlen, akit állandóan a saját kérdései nyugtalanítanak. Kár, hogy szinte sosem ismerem a válaszokat. Mondjuk az is lehet, hogy csak én nem értem őket.

Utálom, hogy ezen a helyen járok. Beleborzongok abba a tudatba, hogy megint új emberekkel fogok találkozni, hogyha felismernek, akkor mindenki gúnyolódni fog rajtam, és nem fogom magamról levakarni a sajnálkozó tekinteteket. Azonban én nem fogom elmondani nekik csak egyszer, hogy akadjanak le rólam, különben közelebbről fognak megbarátkozni a jobb öklömmel. Aki már a poklot megjárta, nem fog megjájdni egy kis összesuttogástól a háta mögött. Én pedig, bizony megjárta. Nem arról van szó, hogy félek, csak átkozottul zavar, ha bámulnak. Lényegtelen. Mivel nincsen feltűnési viszketegségem, így reménykedem, hogy nem próbál barátkozni és ismerkedni senki, és tovább játszhatom a játékom, úgy ahogyan eddig. Bár hazudnék, ha azt mondanám, nem villanyoz fel, hogy ez az utolsó, kevesebb mint, tizenkét hónap, amit ki kell bírnom valamilyen szerencsétlen családnál. Aztán végre vége. Az enyém lesz a világ. Mármint először pénzt kell szereznem, és aztán lesz enyém a világ. Nem kezdek bele az újabb eszmefuttatásba, hogy vajon hogyan tudok majd munkába állni az iskola mellett, mert már saját magam is unom. Nem rajongok érte mikor így megrohannak a gondolataim. Nem bírok el velük. Legyőznek. Ez az egyetlen dolog a Földön, ami képes erre. Más semmi. És persze a legfontosabb, senki.

Már egy ideje Spanyolországban járunk, de amint megérezem a mellkasomban, hogy megérkeztünk az én kedves Nerja városkám közelébe, inkább bedugom a fületem és hátra hajtom a fejem, így talán kikerülök azt, hogy megláthassák a félelmet a szemeimben. Minden egyes völgy és domb eszembe juttatja azt a három éjszakát, amiért egy életre meggyűlöltem ezt a települést, a hegyeket, s a vele járó tájképet. Még egy plusz pont a kis városkámnak. Pedig, már így is felfordult tőle a gyomrom. Bámulok ki az ablakon, s az jár a fejemben, vajon milyenek lesznek az új pótszüleim. De hamar megrázom a fejem, mert nem akarok ezen agyalni, inkább nem gondolok semmire. A semmi az olyan nyugodt, olyan békés, megmelengeti a lelkemet, és nekem pont erre van most szükségem. Néhány perc múlva lecsukódnak a szemeim, és álomba zuhanok.

– Mióta van neked jogosítványod? – kérdeztem hitetlenkedve, mikor a váratlan fékezés felébresztett, és előre bukott a fejem. Nem hiszem el, hogy így kell felkelteni az embert. Megálltunk. Tehát ideértünk, és ezzel el is kezdődik az égető érzés a szemeimben, a liftezés a gyomromban, a reszketés az egész testemben. Egészen a kislábujjaimtól a fejem búbjáig. Minden porcikám ellenkezik a jelennel. Ennek ismételtelen nem kellene megtörténnie.

– Viselkedj Leyre! – Nincs harag Martin hangjában, inkább tömérdek sok bánat. Ha hallaná a gondolataim, akkor megtudná, hogy még itt is a keresztnevéen szólítom. Állandóan ezzel nyaggatott. Eleinte szerette volna hallani tőlem, hogy „apa”. Persze, soha nem mondtam